

søgt at bringe en Smule Orden i Bogstabler og Billedmapper, og hun havde ogsaa som i gamle Dage bistaaet den hjælpeløse Mand med Korrekturlæsning. Da de gik, havde han med gammeldags Ridderlighed kysset dem begge paa Haanden.

Hun havde undertiden spurgt sig selv, om ikke denne elskelige gamle Herre havde været hendes eneste virkelige Kærlighed. I hvert Fald syntes det hende nu, at han alene havde kunnet faa hende til at glemme sig selv. Eller var ogsaa det en Indbildning?

De havde nu naaet Landsbyen. Den gamle Kone boede i et lille Hus, der laa midt i Byen bag et Stengærde. Da de nærmede sig Stedet, saae de en høj, frakkeklædt Mand komme ud derfra. Det var Pastor Gaardbo. Jytte kendte ham straks, Fru Bertha derimod først, da Præsten kom forbi og hilste.

»Gamle Bodil er da ikke syg?« spurgte hun og standsede et Øjeblik.

»Nej — alt staar vel til. Hun sidder kun lovlig meget alene i denne Tid, da alle har saa travlt i Marken. Hun vil sikkert blive glad for Deres Besøg.«

Præsten hilste igen, og Damerne gik ind i Huset.

I en Armstol ved Kakkelovnen sad det gamle Menneske, der allerede havde været tilaars dengang Fru Bertha var Barn. Nu var hun næsten 90. Trods Sommersolen var der Ild i Ovn. I hendes Skød